FREE CINEMA

62

16 MAÏOY 2013

16 ΜΑΪΟΥ 2013

Ο ΥΠΕΡΟΧΟΣ ΓΚΑΤΣΜΠΥ

Ο ΜΑΝΑΒΗΣ

HANNAH ARENDT

ΜΙΚΡΕΣ ΕΞΕΓΕΡΣΕΙΣ

ΟΛΟΙ ΟΙ ΔΡΟΜΟΙ ΟΔΗΓΟΥΝ ΕΔΩ

FAST & FURIOUS 6

ΜΑΧΗΤΕΣ ΤΩΝ ΔΡΟΜΩΝ

ΠΑΡΕ ΘΕΣΗ!

ΑΠΟ 23 ΜΑΪΟΥ

ORIGINAL FILM

WWW.THEFASTANDTHEFURIOUS.COM

UNIVERSAL

16 ΜΑΪΟΥ 2013

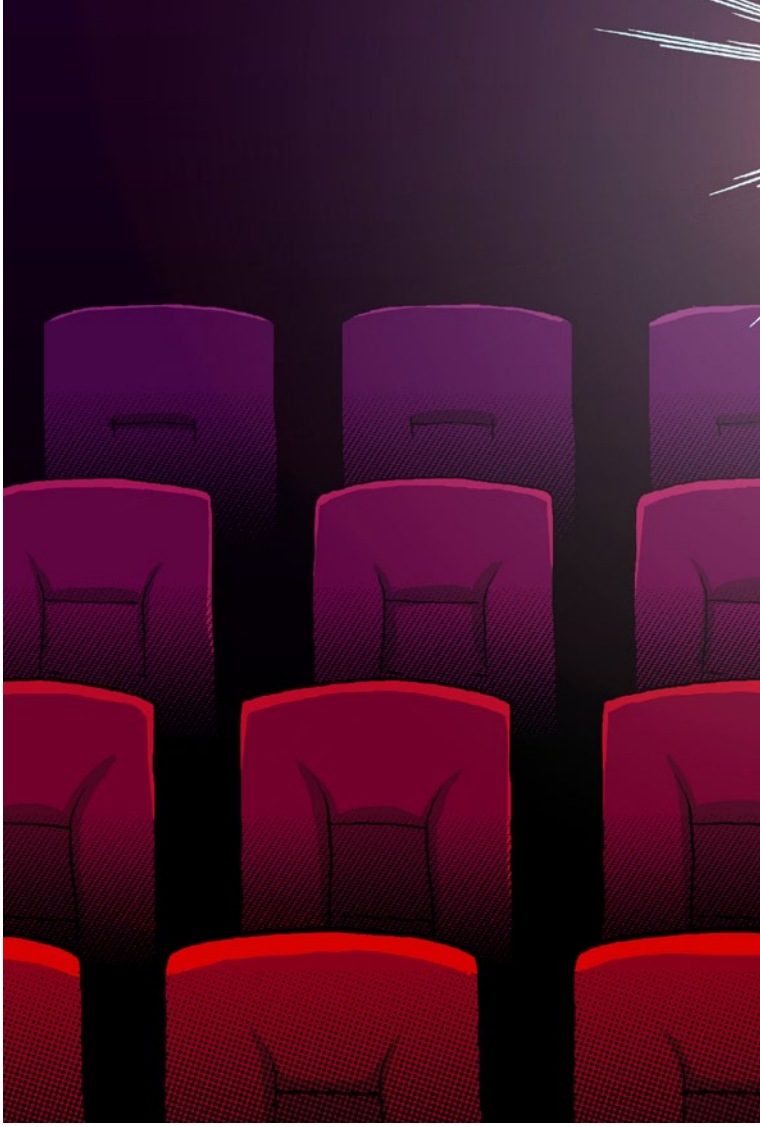

FREE CINEMA

FREE CINEMA | ΤΕΥΧΟΣ #62
WWW.FREECINEMA.GR

Διεύθυνση
Ηλίας Φραγκούλης

Σχεδιασμός
The Comeback

Κείμενα
Δημήτρης Δημητρακόπουλος
Άγγελος Μαύρου
Ιωάννα Παπαγεωργίου
Ηλίας Φραγκούλης

FOLLOW US ON

© 2013 FREE CINEMA
All Rights Reserved

Το περιεχόμενο του FREE CINEMA, στην όποια μορφή του (site, pdf), προστατεύεται από τις εθνικές (Ν.2121/93 ως ισχύει) και διεθνείς διατάξεις περί Πνευματικής Ιδιοκτησίας.

Απαγορεύεται η αναπαραγωγή, αντιγραφή, πώληση, μίσθωση, χωρίς δικαίωμα παραχώρηση, αναδημοσίευση, διανομή, έκδοση, εκτέλεση, μεταγλώττιση, φόρτωση (upload), κατέβασμα (download), διαμόρφωση, δημιουργία αντιγράφων site (mirroring), τροποποίηση των σελίδων ή/και του περιεχομένου του με οιονδήποτε τρόπο, τμηματικά ή περιληπτικά, χωρίς προηγούμενη γραπτή άδειά μας.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: ΗΛΙΑΣ ΚΥΡΙΑΖΗΣ

Αρχές Νοέμβρη του 1996, στη Νέα Υόρκη. Τα ραδιόφωνα παίζουν αστα-μάτητα το «#1 Crush» των Garbage. Το soundtrack του **«Romeo + Juliet»** του Μπαζ Λούρμαν έφτασε το #2 στο albums chart του Billboard. Μαζική, τεράστια επιτυχία. Με Radiohead, The Cardigans, έως κι εκείνη την παλαβή Σουηδέζα, τη Στίνα Νόρ-ντενσταμ! Αλλόκοτα πράγματα για τα σημερινά δεδομένα των charts...

Βρίσκω εισιτήρια για την ταινία σε κεντρικό multiplex, μεσημέρι. Οι βραδινές παραστάσεις ήταν **sold out.** Η αίθουσα μέσα έμοιαζε με... σχολική εκδρομή! Θα έβαζα στοίχημα πως η πιτσιρικαρία δεν ήξερε τι είναι αυτός ο Σαίξπηρ... Αλλά είχε πωρωθεί με το έργο, αντιδρούσε με επιφωνήματα στο παραμικρό και κάπου κοντά στο τέλος άκουγες **κραυγές** απόγνωσης, ομα-δικούς αλαλαγμούς του τύπου «Μην το πίνεις, όχι, μη!» και άλλα ανυποψίαστα, που με έκαναν να χαμογελώ. Ο Λεονάρντο ΝτιΚάπριο ήταν 22 χρονών.

Χαρακτηριστικό παράδειγμα της αποθέωσης της δύναμης της pop κουλτούρας, το φαινόμενο του «Romeo + Juliet» έμελλε να γίνει και κάτι σαν ταφόπλακα για την MTV generation, η οποία είχε ακόμη τη διαύγεια να αντιλαμβάνεται το «alternative» άκουσμα, να φτάνει σε ένα επίπεδο ωρίμανσης με γούστο, να καταναλώνει ακόμη τραγούδια, να εκτίθεται χωρίς φόβο στο ρομα-ντισμό. Στην τηλεόραση, όντως, έπαιζαν music videos...

Σήμερα, το MTV σπάνια παίζει τραγούδια. Ο Pitbull γαμάει και δέρνει στα charts. Το soundtrack του **«The Great Gatsby»** αναμέ-νεται να φτάσει το... #2 στο albums chart του Billboard (αλλά οι διασκευές του σχεδόν σε ενοχλούν). Οι teenagers σίγουρα δε γνωρίζουν τι εστί Φιτζέραλντ. Η ταινία παίζει σε 3D, για ακόμη καλύτερες εισπράξεις. Και προβάλλει μια Αμερική ανάπτυξης, κοινωνικών αντιθέσεων και ταξικού χάσματος. Ζαλίζεσαι από τις εικόνες, το ιδεολογικό rewind, το στρόβιλο του déjà-vu. Το **αναμάσημα** ενός καλύτερου παρελθόντος μάς κρατά στη ζωή. Ή μακρυά από κάδους σκουπι-διών (διπλής ανάγνωσης αυτό, ίσως). Ο Λεονάρ-ντο ΝτιΚάπριο πλησιάζει τα 40. Κι εσύ θέλεις να πατήσεις το stop. Όχι άλλο pause.

Ηλίας Φραγκούλης

Ο ΥΠΕΡΟΧΟΣ ΓΚΑΤΣΜΠΥ (2013)

(THE GREAT GATSBY)

★★½☆☆

Είδος
Δράμα

Σκηνοθεσία
Μπαζ Λούρμαν

Καστ
Λεονάρντο ΝτιΚάπριο,
Τόμπι Μαγκουάιρ,
Κάρεϊ Μάλιγκαν,
Τζόελ Έτζερτον

Διάρκεια
143'

Διανομή
VILLAGE FILMS

του Ηλία Φραγκούλη

Πτωχός κι εκκολαπτόμενος χρηματιστής μετακομίζει σε σπιτάκι παραπλεύρως μυστηριώδους πολυεκατομμυριούχου, ο οποίος πρέπει να είχε καρδιοχτύπι αθεράπευτο με την εξαδέλφη του, που όμως παντρεύτηκε άλλον πλούσιο και γείτονα της απέναντι όχθης του Λονγκ Άιλαντ. Μπορεί να ξαναζήσει ο παλιός εκείνος έρωτας αν συναντηθούν και πάλι;

«You can't repeat the past», λέει ο χαρακτήρας του Νικ Κάραγουεϊ στον... «Υπέροχο Γκάτσμπυ», σε μια σκηνή της ομώνυμης, τέταρτης - official - μεταφοράς του βιβλίου του Φράνσις Σκοτ Φιτζέραλντ. Παραδόξως, η ίδια ατάκα ταιριάζει απόλυτα και στον Αυστραλό σκηνοθέτη, ο οποίος έμαθε το κοινό του MTV να αντιλαμβάνεται την καταδικασμένη αγάπη με το ηχόχρωμα του αυθεντικού σαιξπηρικού λόγου στο «**Romeo + Juliet**» (1996) ή μέσα από ένα... τσιρκολάνικα φαντεζί jukebox αναχρονιστικών pop αναφορών στο «**Moulin Rouge!**» (2001). Τα κατάφερε και στις δύο περιπτώσεις, ίσως επειδή το timing της περιόδου μαζί με τις καλλιτεχνικές του αναζητήσεις συγχρονίστηκαν ιδανικά. Ο Μπαζ Λούρμαν το είχε. Τη φωναχτή (ενίοτε και... ξεφωνημένη) δραματική ένταση που του δίδαξε (εκ πείρας στο σανίδι) η opera, τον απόλυτα σύγχρονο ρυθμό των music videos και ένα καλλιεργημένο μάτι στην εικαστικότητα των κινηματογραφικών του καρέ. Και, ξαφνικά, επανεμφανίζεται με το «**Australia**» (2008). Χωρίς τη μουσική υπερβολή, το glamour και τις εικόνες που ξεπατίκωσαν αμέτρητοι διαφημιστές και φωτογράφοι (ίσως για να τον τιμωρήσουν και για τις δικές του κλεψιές...). Τέτοια **ολέθρια** φιλμ δεν ξεχνιούνται εύκολα. Απλά, δηλώνουν την αρχή της... «κάτω βόλτας». Ανεπιστρεπτί.

Τα λάθη του «**Υπέροχου Γκάτσμπυ**», αρχικά, πρέπει να τα εντοπίσουμε αποστασιοποιημένοι από το βιβλίο του Φιτζέραλντ. Οι purists αναγνώστες δε θα βρουν κανένα σημείο ταύτισης με τούτο το φιλμικό σύμπαν, άλλωστε. Για τη

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ MR. KLEIN

★★★★★

Ο ΝτιΚάπριο είναι party animal, αλλά κατά βάθος αγαπάει μια βλαχάρα που παντρέψανε με άλλον. Κάπου κοντά στην ώρα είδα το ρολόι και μετά ονειρεύτηκα να έσκαγε ένα παγόβουνο. Δε θυμάμαι με ποια σειρά, γιατί «τον πήρα».

σεναριακή διασκευή ας μιλήσουν καλύτερα οι μελετητές του έργου του Φιτζέραλντ, εδώ κρίνεται το έργο, σκέτα και τίμια. Και η τελική ετυμηγορία δε στέλνει στο απόσπασμα το Λούρμαν, όμως, τον χρεώνει με μια δεύτερη αποτυχία. Αιτία, η μη γνώση της κινηματογραφικής αφήγησης! Ο «Γκάτσμπυ» του εισβάλλει στην οθόνη (σε 3D) με τη φόρα των προηγούμενων, «μουσικών» ταινιών του, ξεκινά σα μια longer version των trailers που ίσως έχεις δει, λαμπυρίζει από το οπτικό μεγαλείο της δαπανηρής παραγωγής, όμως, γρήγορα προδίδεται από το «φρανκενσταϊνικό» μοντάζ που ευνουχίζει τα δίχως σχεδιασμό ή μέτρο πλάνα, λες και βάλανε το Σαρτίνι να πατάει κουμπιά με κλειστά τα μάτια στο control room του show της Ρούλας! Τόσο άθλια, χύμα κοψίματα είχα να δω από την εποχή του «Χορεύοντας στο Σκοτάδι» του Τρίερ, ο οποίος ούτε στιγμή δεν είχε νοιαστεί για το πάντρεμα της χορογραφίας με την πλανοθεσία και το δέσιμο και των δύο μέσω του μοντάζ. Ο Λούρμαν επιχειρεί να αναπαραγάγει τις μεγαλειώδεις στιγμές του «Romeo» και του «Moulin», αλλά χορεύει επάνω σε έναν ρυθμό που ή έχει ξεχάσει ηχητικά ή του οποίου ποτέ δεν έμαθε τα βήματα. Το extravagant είναι εδώ (η σύζυγος Κάθριν Μάρτιν ας ετοιμάζεται για το τρίτο της Όσκαρ, για τα κοστούμια), όμως, όταν συνέρχεσαι από το σοκ των εικόνων, απλά, απορείς γιατί συμβαίνουν όλα αυτά...

Η απάντηση σε αυτό το «γιατί» αποδεικνύει πως ο Λούρμαν είναι ανίκανος να αφηγηθεί την όποια ιστορία, ειδικά όταν το volume κατεβαίνει ή το mute σε κάνει να κρέμεσαι πάνω από τα χείλη των ηθοποιών και τους διαλόγους. Αν η πρώτη ώρα κατάφερε να μεταφέρει κάτι από τον ηδονισμό και την ξέφρενη ελευθεριότητα (στο αυτολογοκριτικό ποσοστό που επιτρέπει το PG-13 rating...) των roaring 20's, ώστε να δώσει τροφή στο σημερινό θεατή της κρίσης και της ανέχειας που θα φαντασιώνει ένα επόμενο, αντίστοιχο «μπουμ» (προς τα πάνω...) της οικονομίας, η δεύτερη ώρα έρχεται να αποδεκατίσει την αντοχή στη διάρκεια των 143 λεπτών. Τα parties του Γκάτσμπυ βάζουν λουκέτο και ο σκηνοθέτης μένει μονάχος με τους χαρακτήρες του και μια ερωτική ιστορία που δεν έχει βάσεις για να λειτουργήσει συναισθηματικά προς όφελος του κοινού, το οποίο προσγειώνεται απότομα σε πλαδαρούς ρυθμούς και σεκάνς που είχαν ανάγκη το ψαλίδισμα.
Το αφηγηματικό χάος των δύο ταινιών σε μια (βλέπε «Australia») μοιάζει με déjà-vu, αφού το δεύτερο μέρος του φιλμ ελάχιστη σχέση έχει με τους τόνους της πρώτης ώρας, αγκομαχώντας να προσθέσει το δράμα ή να προσδώσει μια προδιάθεση τραγωδίας. Εκεί, κάποιες στιγμές του voice over ή ο τρόπος με τον οποίο κλείνει η ταινία στηρίζονται αρκετά και με ενδιαφέρον πάνω από τις σελίδες του βιβλίου, όμως, είναι αργά για να διασωθεί

το... μπάχαλο που πρέπει να βίωσαν οι συντελεστές στο post production. Το αποτέλεσμα φωνάζει και αιτιολογεί την καθυστέρηση της εξόδου του «Γκάτσμπυ», από τα περσινά Χριστούγεννα στο Μάη του σήμερα.

Ο κατά Λούρμαν «Υπέροχος Γκάτσμπυ» σίγουρα δεν είναι το βαρετό... Βίπερ Νόρα του Τζακ Κλέιτον (από το 1974), αν και, σταδιακά, προς τα εκεί οδεύει. Είναι ένα άτυχο βιβλίο, που ποτέ δεν ταίριαξε σωστά με τη μεγάλη οθόνη. Κανείς δεν κατάφερε να βρει την ψυχή των ηρώων του, να πιστέψει στο πνεύμα τους και να τους ζωντανέψει στην πορεία προς το μοιραίο φινάλε. Διαθέτει στιλ, έναν πραγματικά ώριμο Λεονάρντο ΝτιΚάπριο (που καταπλακώνεται από το μέγεθος του production design, λες και είναι κομπάρσος!), προκάτ δόσεις ρομαντισμού που δε θα αισθανθείς μέσα σου, την ομορφιά αγκαζέ με την απογοήτευση. Είναι σαν τις βιτρίνες των καταστημάτων που σου παίρνουν τα μυαλά και σε πείθουν να διαβείς την πόρτα τους για να καταναλώσεις με μανία. Μέχρι να δεις την πραγματική τιμή του προϊόντος ή να καταλάβεις, χειροπιαστά πια, ότι πήγαν να σου πουλήσουν... φύκια. Το υπόλοιπο το ξέρεις...

ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ ΜΕΝΑ;

Υποδειγματική παραγωγή, η αναμενόμενη υψηλή αισθητική που έδωσε τη φήμη την οποία κατέχει σήμερα ως σκηνοθέτης ο Μπαζ Λούρμαν, πιασάρικο καστ, εμπορικό soundtrack. Μαγνήτης για θεατές κάθε ηλικίας, ίσως περισσότερο ενήλικες που θα γνωρίζουν και την ύπαρξη του βιβλίου (εδώ, η πιτσιρικαρία που θα «κατεβάζει» το CD, μάλλον αναφωνεί... «duh», αλλά θα δελεαστεί να δει και το φιλμ). Το κοινό με «lifestyle» attitude θα το αγκαλιάσει χωρίς να διαβάσει κριτικές και... μέχρι που θα του αρέσει κιόλας. Μεγάλη μερίδα, όμως, θα νομίσει πως στη δεύτερη ώρα... σταμάτησαν του ρολογιού οι δείκτες! Το word of mouth θα διχάσει όσους δε βιαστούν να το δουν τις πρώτες μέρες. Ικανοποιητικό το 3D, αλλά δε θα χάσεις κάτι το πρωτόγνωρο αν το πετύχεις και σε 2D ψηφιακή κόπια.

LINK ME

official site

official trailer

imdb

facebook page

Ο ΜΑΝΑΒΗΣ (2013)

★★½☆☆

Είδος
Ντοκιμαντέρ

Σκηνοθεσία
Δημήτρης Κουτσιαμπασάκος

Διάρκεια
82'

Διανομή
ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΗ

του Δημήτρη Δημητρακόπουλου

Ο Νίκος Αναστασίου με το φορτηγό του και την οικογένειά του, εδώ και 26 χρόνια, ανεβαίνει στα χωριά της ορεινής (και δύσβατης) Πίνδου, όπου προσφέρει στους απομονωμένους και ηλικιωμένους, κυρίως, πελάτες του, εκτός από τα προϊόντα του, ένα παράθυρο στον έξω κόσμο. Διαδικασία που δεν μπορεί να σταματήσει ούτε η οικονομική κρίση.

Διότι, ναι, κάπου στο φόντο και αυτού του ντοκιμαντέρ δεσπόζει η σκιά της οικονομικής κρίσης, που αναγκάζει τους πελάτες αυτού του ιδιαίτερου **«Μανάβη»** να μετράνε ένα - ένα τα ευρώ τους. Ευτυχώς, όμως, η ταινία δεν αφορά ακριβώς αυτό, καθώς ο Δημήτρης Κουτσιαμπασάκος επιστρέφει στα μέρη της καταγωγής του και βάζει το επίκεντρο στον ίδιο τον άνθρωπο και όχι τις πολιτικο-οικονομικές συνθήκες. Και το κάνει διατηρώντας πάντα την αισιοδοξία του.

Ο σκηνοθέτης παρακολουθεί τον κύριο Αναστασίου και την οικογένειά του κατά τη διάρκεια ενός έτους, με αφετηρία και κατάληξη το χειμώνα, καθώς, σχεδόν τελετουργικά, επαναλαμβάνουν για 26 χρόνια το ίδιο δρομολόγιο στα χωριά της ορεινής Πίνδου. Χωρίς να υπάρχει επιπλέον «φτιασίδωμα» στη δομή, το φιλμ αποτελεί ουσιαστικά ένα σύνολο μικρών, καθημερινών επεισοδίων, τα οποία χτίζουν, τελικά, ένα συμπαθητικό μωσαϊκό χαρακτήρων, αυθεντικών και άμεσων, που αποτελούν ένα καλοδεχούμενο αντίβαρο στην γκρίνια και την αστική απογοήτευση.

Με μόνη ηχητική συντροφιά τους ήχους της φύσης, τα δημοτικά τραγούδια από το μεγάφωνο του φορτηγού που αναγγέλλουν την άφιξη του μανάβη στο χωριό και τη μελωδική φωνή ενός καλλίφωνου πελάτη, ο Κουτσιαμπασάκος δεν έχει λόγο να παρέμβει, απλά να γίνει ο παρατηρητής και ακροατής όλων αυτών των ανθρώπων, ακριβώς όπως έκανε ήδη από

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ MR. KLEIN

★★★★★

Είναι ένας μανάβης και πηγαίνει σε κάτι χωριά της Πίνδου. Κάπου εδώ το είχα βάλει το διαβατήριο...

τα πρώτα μικρού μήκους εγχειρήματά του. Αυτό του δίνει τη δυνατότητα να παρουσιάσει όχι μια άλλη Ελλάδα, αλλά τον απόηχο εκείνης της αισιόδοξης και χαμογελαστής πραγματικότητας, που θα έπρεπε να μην εγκαταλείπεται.

Λόγω της επεισοδιακής δομής, κάποια σημεία φαίνονται επαναλαμβανόμενα και χωρίς σταθερό ρυθμό. Επίσης, το περιεχόμενο δε δικαιολογεί την πλήρη διάρκεια του ντοκιμαντέρ. Οι καλύτερες στιγμές, όμως, κρύβονται στις λεπτομέρειες. Στις χιουμοριστικές στιχομυθίες των κατοίκων, στις αγγαρείες που επωμίζεται ο μανάβης γιατί είναι ο μόνος που δίνει το παρών στην περιοχή, στη συγκίνηση και την ειλικρινή θλίψη από το χαμό μιας ηλικιωμένης πελάτισσας στο διάστημα εντός δύο διαδοχικών επισκέψεων. Δεν είναι υπερβολή να πει κανείς, ότι ο «Μανάβης» είναι ένα εναλλακτικό (χειροποίητο, σχεδόν) road movie, που ακολούθησε ανάλογα ανορθόδοξη κινηματογραφική πορεία, περνώντας από τα Τρίκαλα και τη Θεσσαλονίκη προτού καταλήξει στα σινεμά της Αθήνας.

Το αν η ουσία του αφορά πολύ κόσμο ή όχι θα φανεί στο ταμείο, καθώς το project έχει αναμφισβήτητα προσωπικό χαρακτήρα. Διατηρεί, όμως, μια ειλικρίνεια που το κάνει αυθεντικό, επίκαιρο και κατά στιγμές συγκινητικό. Δεν προσποιείται ότι είναι κάτι το μεγαλειώδες, ούτε κάποιο επαναστατικό μανιφέστο περί κοινωνίας, κρίσης και συναφών περιστάσεων. Και αυτό είναι απόλυτα συνεπές με την έτσι κι αλλιώς διακριτική παρουσία της κάμερας του Κουτσιαμπασάκου.

ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ ΜΕΝΑ;

Αν θέλεις να θυμηθείς τις... ρίζες σου, να η ευκαιρία. Αν σε ενδιαφέρει ο πραγματικός κόσμος εκεί έξω ή οι αληθινές ιστορίες της ελληνικής κοινωνίας, θα βρεις αρκετά για να εκτιμήσεις. Αν πάλι είσαι παιδί της πόλης και τα προηγούμενα σου ακούγονται, τουλάχιστον, «μπανάλ», άσε καλύτερα. Απλά ετοιμάσου να αντιμετωπίσεις το κριτικό ύφος της γιαγιάς στο χωριό, το ξέρεις ότι αργά ή γρήγορα θα έρθει κι η σειρά σου

LINK ME

official trailer

imdb

facebook page

HANNAH ARENDT (2012)

★★☆☆☆

Είδος
Βιογραφικό Δράμα

Σκηνοθεσία
Μαργκαρέτε φον Τρότα

Καστ
Μπάρμπαρα Ζούκοβα,
Τζάνετ ΜακΤιρ,
Άξελ Μίλμπεργκ

Διάρκεια
113'

Διανομή
STRADA FILMS

της Ιωάννας Παπαγεωργίου

Αγαπημένη (και ως μαθήτρια) του Χάιντεγκερ, η Χάνα Άρεντ ήταν Γερμανίδα και Εβραία, φιλόσοφος και πολιτική επιστήμονας. Το βιβλίο της, «Ο Άιχμαν στην Ιερουσαλήμ - Η Κοινοτοπία του Κακού», που πρωτοδημοσιεύθηκε ως σειρά άρθρων στο περιοδικό New Yorker, έστρεψε σύσσωμο το Ισραήλ και σχεδόν όλους τους φίλους της μαινόμενους εναντίον της, αλλά άλλαξε για πάντα τον τρόπο με τον οποίο (οφείλουμε να) αντιλαμβανόμαστε το Ναζισμό ειδικά, και το κακό γενικά.

Πολλά, πολλά χρόνια πριν «εφευρεθεί» και γίνει καραμέλα διεθνώς η έννοια της πολιτικής ορθότητας, η Χάνα δε χάιδεψε τα αυτιά κανενός, αρνήθηκε να πάρει θέση στο ένα ή στο άλλο άκρο, και είπε την αλήθεια, όπως και όπου τη βρήκε, κάπου ανάμεσα, χωρίς φόβο ή πάθος. Κυνηγημένη από τους Ναζί απέδρασε στη Νέα Υόρκη το 1941, όπου διέπρεψε ως καθηγήτρια και άφησε το στίγμα της σε μερικά από τα μεγαλύτερα Πανεπιστήμια του κόσμου τούτου (Μπέρκλεϊ, Πρίνστον, Γέιλ, Στάνφορντ). Το 1963, έγραψε το παραπάνω περιβόητο βιβλίο, με αφορμή τη δίκη τού - ενός από τα πρωτοπαλίκαρα των Ναζί - Άντολφ Άιχμαν, στην οποία παραβρέθηκε ως ανταποκρίτρια του New Yorker. Για να περιγράψει τον Άιχμαν επινόησε την κλασική πλέον φράση «η κοινοτοπία του κακού», υποστηρίζοντας πως δεν επρόκειτο για «τέρας», παρά μόνο για έναν απλό, συνηθισμένο άνθρωπο, που αποφάσισε να πάψει να σκέφτεται και να υπακούει τυφλά τις οδηγίες και τις επιταγές της κοινής γνώμης που είχε διαμορφώσει το καθεστώς μέσα στο οποίο ζούσε. Ταυτόχρονα, η Άρεντ δεν απέκρυψε πως ουκ ολίγοι Εβραίοι ηγέτες συνεργάστηκαν με τους Ναζί, όπως αποκαλύφθηκε στη δίκη (αλλά ελάχιστοι μετέδωσαν), γεγονός που κατά τη γνώμη της οδήγησε σε περισσότερους θανάτους.

Στα μάτια των νεαρών, ιδεαλιστών και ελεύθερων ακόμα από τις επιταγές του ενήλικου κομφορμισμού, μαθητών της,

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ MR. KLEIN

★★★★★

Είναι μια Εβραία καπνίστρια (αίσχος) και μπλέκει με μια δίκη ενός Ναζί. Αληθινή ιστορία και τέτοια. Αφού δεν καταδέχτηκε να το γυρίσει ο Σπίλμπεργκ, φαντάσου...

η Άρεντ αποθεώθηκε. Για το Ισραήλ, όμως, καθώς και τους περισσότερους, διανοούμενους και μη, φίλους της έγινε κόκκινο πανί. Στους δύσκολους καιρούς των άκρων και των αλληλοκατηγοριών που ζούμε οι ιδέες της προκύπτουν πιο επίκαιρες και αναγκαίες από ποτέ. Και μόνο αυτές αξίζει να εξερευνήσεις περαιτέρω, να αναζητήσεις, να μάθεις, να διαβάσεις. Με αφορμή μόνο αυτή την ταινία. Εκτός και πέρα από αυτή. Γιατί πλην της αποστομωτικής μεταμόρφωσης της Ζούκοβα στον επώνυμο ρόλο, των δύο θαυμάσιων διαλέξεών της ως Άρεντ ενώπιων των μαθητών της και την - για μια ακόμη φορά - εύστοχα αγνώριστη ΜακΤιρ (υποψήφια για Όσκαρ δεύτερου ρόλου στο «Albert Nobbs») ως μεγαλύτερης συμμάχου της, αυτό το κινηματογραφικό πλάσμα δε φέρει ίχνη ζωής.

Το σινεμά βλέπεις δεν είναι η τέχνη του λόγου, ούτε του ηθοποιού. Είναι η τέχνη των εύστοχα συνταιριασμένων (στο μοντάζ) εικόνων. Που εδώ μοιάζουν να λειτουργούν μόνο ως εργαλεία καταγραφής και όχι ως μέσο έκφρασης: σα να παρακολουθείς ένα εικονογραφημένο φιλοσοφικό δοκίμιο ή μια μαγνητοσκοπημένη θεατρική παράσταση. Επειδή, όμως, ούτε αναγνώστης είσαι, ούτε θεατής κάτω από τη σκηνή, με τους ηθοποιούς, χειροπιαστούς μπροστά σου, το όλο εγχείρημα στερείται όχι μόνο αμεσότητας, αλλά και οποιασδήποτε συγκίνησης. Παγερή και αποστειρωμένη συρραφή συζητήσεων, επί συζητήσεων, περί κακού και καλού, προσωπικής και συλλογικής ευθύνης, φιλίας και πατριωτισμού, συζυγικής ευτυχίας και πάθους, λογικής και ευαισθησίας, μπορεί εύκολα να κατηγορηθεί και να παρεξηγηθεί, όπως η ίδια η Άρεντ τότε, ως μια αλαζονικά, ελιτίστικα διανοούμενη και χωρίς ίχνος ανθρώπινου συναισθήματος έκθεση ιδεών.

ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ ΜΕΝΑ:

Τι κρίμα που μια σπουδαία γυναίκα της Ιστορίας τυγχάνει μιας τόσο άνευρης, επίπεδης, απαθούς, στείρας, βαρετής και κουραστικής κινηματογραφικής προσέγγισης. Και μάλιστα από μια άλλη γυναίκα. Προσπέρασε την ταινία, κράτα το ονοματεπώνυμο στον τίτλο της και google-άρισέ το. Αν θες πραγματικά να ανοίξεις τα μάτια σου...

LINK ME

official site

official trailer

imdb

facebook page

ΜΙΚΡΕΣ ΕΞΕΓΕΡΣΕΙΣ (2009)

★★☆☆☆

Είδος
Δράμα

Σκηνοθεσία
Κυριάκος Κατζουράκης

Κάστ
Κάτια Γέρου,
Δημήτρης Πλειώνης,
Μάρθα Φριτζήλα,
Άρτο Απαρτιάν

Διάρκεια
104'

Διανομή
NEW STAR

του Άγγελου Μαύρου

Καταπιεσμένος ως υπάλληλος της Πολεοδομίας ζωγράφος αναζητεί στη Μακεδονία ίχνη άγνωστου προαιώνιου μάστορα του χρωστήρα και βρίσκει σύζυγο κρυπτοδιακινητή βαλκανικής λευκής σαρκός, με ανοϊκό πατέρα που την «πασπάτευε» μικρή, λουφαγμένη σε υπό ανακαίνιση ξενοδοχείο κωμόπολης. Θα έρθουν κοντά. Θα τους αφήσει να γίνουν μαζί ό,τι μπορούν η κακούργα... επαρχία;

Σε προϊδεάζει για κάτι ανάμεσα σε Αντρέι Ταρκόφσκι και Κώστα Ζάππα - και θα ήταν αφόρητο. Απροσδόκητα, η τρίτη μεγάλου μήκους που γύρισε προ μίας τετραετίας ο πλέον υβριδικά υπερανήσυχος βετεράνος Έλληνας εικαστικός (και διανέμεται «στην πλάτη» της αναδρομικής έκθεσής του στο Μουσείο Μπενάκη, όπου επίσης προβάλλεται αυτό το φιλμ κάθε Κυριακή, εκτός του ότι φιλοξενείται εδώ και ένα χρόνο στο Vimeo ως «Small Revolts»), είναι Τζον Κασσαβέτης - στο «στο ψάξιμο» fluxus girl power παιξίματος. Και Σταύρος Τορνές - στην arte povera ενσωμάτωση χώρων και παρα-αφηγηματικών ενορμήσεων κι εξορμήσεων. Και Έλεμ Κλίμοφ - στο αεικίνητα ασπαίρον, ζωντανό πινέλο εικόνας. Και, φυσικά, σταθερά Κατζουράκης (και, από δίπλα, Κάτια Γέρου) - σε ζητήματα που διέτρεχαν και τα «Ο Δρόμος Προς τη Δύση» (2003) και «Γλυκιά Μνήμη» (2005), όπως η συμφιλίωση του αθώου τραυματικού μέσα με το βλαπτικό περιρρέον έξω, τα είδωλα της γυναίκας - θύματος και ο ξένος ως κάρφος στο μάτι του status quo.

Δεν είναι βέβαια τα θέματα που επιχρωματίζουν αυτή την πιο υδραργυρικά μαγνητική δοκιμή του με το ψηφιακό μέσο, είναι η γκουάς του cinéaste. Η συνεχώς φορητή κάμερα που μεταδίδει στο θεατή την πρωτεϊκή ενέργεια της εκ του σύνεγγυς βίωσης μίας παράστασης ή μίας πρόβας της (σε μία ερασιτεχνική τέτοια, στην - ε, βέβαια - «Εξέγερση» του Βιγιέρ ντε λ' Ιλ-Αντάμ, πρωτοσυναντιέται το ζεύγος των

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ MR. KLEIN

★★★★★

Ελληνικό. Του 2009. Κάτι θα ήξεραν τόσα χρόνια...

ηρώων, εξάλλου) και σε φέρνει πλάι στην κοκκινομάλλα Τζουλιέτα Μασίνα του δημιουργού, μια απρόβλεπτη απόλαυση κυρίως όταν χάνεται στο ρόλο ή στα ντουέτα της με τους Πλειώνη (η φυσιογνωμική «κλωτσιά» της διανομής) και Φριτζήλα, ενώ το ωραίο ακορντεόν του Παναγιώτη Τσεβά μελωδεί εθιστικά λυπημένα στο καφενείο με το Θίασο (ναι, σαν εκείνον του Αγγελόπουλου), ο οποίος στο τέλος ροβολάει μεταμοντέρνα προς το φακό.

Κόντρα στον αυθύπαρκτα δυνατό καμβά σκηνών (όπως το ξέσπασμα στο γέρο της κακοποιημένης κόρης στην κλινική, την αναδρομική εκμυστήρευση στο αποψιλωμένο ύψωμα και την ερωτική σκηνή στο δωμάτιο), το πιο απτό αυτό εγχείρημα επάνω στα συγκοινωνούντα δοχεία «θέατρο, μουσική, φωτογραφία, κινηματογράφος» της κολεκτίβας «Ομάδα Τέχνης», όσο κι αν γοητεύει ως ανθρώπινα λυρικών, λαϊκά νατουράλ δοκιμών χειροτέχνημα, εκτίθεται στην αίολη, στα λόγια σκιαγράφηση μεταστροφής του προκομμένου από άνευ έμπνευσης παλιοεγωιστή σε ερωτευμένο artiste, στο σκετσάκι «Βασιλιά Ληρ» και σβέντζου τρελού, και στα αθηναϊκά αξάν χωριατών (στη Χαλκιδική;!). Κι αυτά, ενώ στην πορεία ξηλώνεται σεναριακά ως κουρελού.

Τα εξ ων συνετέθη ράκη της; Ένα «τα ετερώνυμα έλκονται» ρομάντζο χωρίς τη χρυσή τομή (δες 4 αράδες πιο πάνω). Ένα επουλώσεων, ξυπνήματος και χειραφέτησης επαρχιακό cherchez la femme πορτρέτο (στέκει το τελάρο, ακόμη και μέσα στις «Μια Γυναίκα Εξομολογείται» υστερίες του). Ένα fresco διακριτικής καταγγελίας του συναισθηματικού ερειπιώνα της φιδόγλωσσης και εγκληματικά κερδοσκοπικής επαρχίας (με το σωματεμπορικό μεταναστευτικό ως εναρκτήρια αλλά και πιο αδέξια πλοκή - βραχίονα εδώ). Το spin-off προσχέδιο ενός ντοκιμαντέρ

πορτρέτου για έναν θεμελιακό ντόπιο «γκραφιτά» του 13ου αιώνα, τον δικό μας Τζιότο, Εμμανουήλ Πανσέληνο (ελλείψει διασωσμένου υλικού και ιστορικών μαρτυριών, μάλλον ευσεβής πόθος για το σκηνοθέτη και ανεπαρκής ίντριγκα on the side για τη μυθοπλασία).

Και, τέλος, μία ωδή στο λυτρωμό που είναι η τόλμη της συγχώρεσης (ΟΚ, εμπνευσμένα εκ νέου στο «σανίδι» της κομπανίας, αλλά μη πειστική η κολυμβήθρα του Σιλωάμ τέλους με το, σε casting ανάγκης, τσιράκι του auteur Μπουγιάρ Αλιμάνι - προσέξτε και την κόρη του, Σαβίνα, της «Κόρης» - να εξαγνίζεται). Στο άγγιγμα των αισθήσεών μας από τη φωτισμένη ελκυστικά αλλιώτικα ζωή των «Μικρών Εξεγέρσεων» λέμε ναι, στο δραματουργικά πρόχειρο «λάδι» της και στο life coaching όχι. Άρα, ημιεκπληρωμένοι της ακουαρέλας αυτής οι στόχοι...

ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ ΜΕΝΑ;

Είσαι του θεάτρου τέχνης και ειδικά του... Θεάτρου Τέχνης; Σποραδικά θα μείνεις να κοιτάς. Είσαι του arthouse σινεμά; Δες το παλίμψηστο συγγενειών και αγγίξου από ζωηράδα σε υφές και αποχρώσεις, παραβλέποντας (αν μπορείς) τα φτηνά υλικά και το στραβομπογιάτισμα γραφίδας. Ακάλυπτε, πας για ρεπροντιξιόν, ξέρεις πού.

LINK ME

official trailer

imdb

FOLLOW

FREE CINEMA

You Tube

ΟΛΟΣ Ο ΦΡΑΓΚΟΥΛΗΣ ΣΕ 3 ΛΕΠΤΑ

CLICK